

Andrei ja halb sõna

Julie C. Donaldson

Põhineb tõestisündinud lool

„Ma püüan meelt parandada, parem olla ja palvetada” (Children’s Songbook, lk 98).

„Sa arvad, et oled kõigist parem, kuna sa ei „vannu,” ütles Nikolai vahetunnis.

„See pole tõsi,” vastas Andrei.

„Miks sa siis ei ütle üht vandesõna? Ainult ühte? See ei tapa sind. Kõik teised vannuvad.”

Andrei kehtas õlgu.

„Ma lihtsalt ei taha.”

Andrei teadis, et vandumine on halb ja sunnib Püha Vaimu lahkuma. Ta soovis, et Püha Vaim oleks koos temaga. Ja seepärast ta ei vandunud.

Andrei oli koolis uus ja senimaani oli Nikolai kuuendas klassis ainuke, kes tahtis temaga sõbrustada. Aga Nikolai tüütas teda vandumise pärast iga ainumas päev. Ja iga päev väsis Andrei üha enam ei ütlemisest. Pealegi

kartis Andrei, et Nikolai lakkab temaga sõbrustamast ja siis on ta päris üks.

„Ütle vaid üks vandesõna,”

nõudis Nikolai pärast kooli.

„Siis jätan ma su rahule.”

Lõpuks oli Andrei tüütamisest nii väsinud,

et ütles ühe

vandesõna – ühe, mis

polnud *liiga* halb.

Nikolai noogutas. „Tore, nüüd oled sa üks meie seast.”

Pärast seda rääkisid ka teised Nikolai sõbrad Andreiga. Nad sõid koos temaga lõunat ja mängisid

vahetunnis temaga jalgpalli. Kuid kuuluda Nikolai sõprade punkti oli kui astuda vesiliivale. Mida rohkem ta nendega koos aega veetis, seda enam rääkis ja käitus ta nende moodi. Ja nemad kõik vandusid. Rohkesti. Nad naersid üksteise üle ja solvasid üksteist. Nad rääkisid halba oma õpetajate kohta. Tihti said nad vihaseks ja käitusid õelalt. Ajapikku tundis Andrei ennast tihedamini vihasena ja leidis üha enam põhjuseid vandumiseks.

Ühel õhtul, kui ema ja isa ära olid, vaidlesid Andrei ja tema vanem õde Katja selle üle, millist filmi vaadata. Enne kui Andrei selle üle isegi mõtles, lipsas tal suust välja vandesõna.

Katja oli jahmunud. „Ma räägin emale ära.”

Andrei jooksis oma tuppa ja pööratas ukse kinni. Mis kõikidel viga oli? Miks nad teda kogu aeg vihale ajasid? Kui vanemad koju jõudsid, paotas Andrei ust ja kuulis, kuidas Katja kaebas: „Ema, Andrei vandus.”

„Mida?” oli ema üllatunud. „Andrei ei vannuks iialgi.”

Andrei sulges oma ukse ja vajus voodile. Ta mõtles, kui palju ta oli pärast vanduma hakkamist muutunud. Ta polnud juba kaua aega Püha Vaimu tundnud.

Andrei põlvitas oma voodi kõrvale ja palvetas. „Kallis Taevane Isa, mul on väga kahju, et olen nii õel ja vihane olnud. Palun vabandust, et ma vanduma hakkasin. Ma parandan ennast.”

Palvetades täitis soe tunne Andrei südame. Esimest korda pärast vanduma hakkamist tundis ta ennast tõeliselt õnnelikuna. Ta teadis, et Jumal armastab teda ja ta võib tunda Püha Vaimu. Ta tundis, et talle on andestatud, ja teadis, et võib end muuta ja saada paremaks.

Pärast palvetamist rääkis ta emale tõtt ja vabandas Katja ees. Seejärel tundis Andrei end paremini. Meeleparandus tõi hea tunde.

Järgmisel päeval ei söönud Andrei koolis lõunat koos Nikolai pundiga. Selle asemel istus ta koos lastega, keda ta ei tundnud. Andrei teadis, et see võtab küll aega, aga ta leiab sõpru, kes on head ja rõõmsad ega vannu. Just nagu tema. ■

Artikli autor elab Utah' osariigis Ameerika Ühendriikides.

VÕ

VÄLJAKUTSE

„Ma kasutan Taevase Isa ja Jeesuse Kristuse nimesid aupaklikkusega. Ma ei vannu ega kasuta labaseid sõnu” (Minu evangeeliumistandardid).

Ühele paberilehe küljele kirjuta või joonista, milliseid tundeid sinus tekitavad head sõnad. Teisele küljele kirjuta või joonista, milliseid tundeid sinus tekitavad halvad sõnad.

Loe 3. Moosese 19:12. Miks on tähtis kasutada Taevase Isa ja Jeesuse Kristuse nimesid aupaklikkusega?

Küsi vanemalt või juhilt, miks me peaksime kasutama häid sõnu ja kuidas see on neid õnnistanud.

Esitan endale väljakutse ...

